

В очікуванні на Яна

Джошуа Дж. Перкі

Співробітник редакції церковних журналів

Ґрунтується на справжніх подіях

“Що зі мною сталося?” — запитав Ян.

“Ми любимо Початкове товариство; ми раді, що й ти прийшов сюди” (Children’s Songbook, 256).

Коли Ян прокинувся, то почув, як мама співає. То була пісня “Спасителя любов”. Ян любить цю пісню Початкового товариства найбільше! Він почав їй підспівувати.

“Ти прокинувся!” — сказала мама. Вона усміхалася, і на її очах були сльози. Ян побачив, що поруч з нею сидів татусь. Він також мав щасливий вигляд.

“Я співала твої улюблені пісні для тебе кожного дня”, — сказала мама.

Ян усміхнувся у відповідь, однак йому боліла голова. Насправді йому боліло все тіло, особливо нога.

Він уважно подивився навкруги. Він не був вдома. Він лежав на металевому ліжку в незнайомій кімнаті. Потім він побачив медсестру і багато інших ліжок поруч. “Мабуть це лікарня, — подумав він. —

Що зі мною сталося?” — запитав Ян.

Мамине обличчя спохмурніло. “З тобою стався

нещасний випадок. На тебе впали металеві ворота. Ти в лікарні вже два тижні, але все буде гаразд”.

Два тижні! “Щось довго я спав”, — подумав Ян. Останнє, що він міг пригадати, це те, що він був у церковній будівлі й була репетиція виступу Початкового товариства. ...

О ні! Виступ!

“Невже я пропустив виступ Початкового товариства?” — запитав Ян. Він так довго чекав на нього! Йому подобалося співати з друзями.

Мама усміхнулася і похитала головою. “Ні, ти його не пропустив. Приход вирішив перенести його, поки ти не прокинешся, аби й ти міг взяти участь”.

“Справді?”

“Справді, — сказав тато. — Всі діти Початкового товариства попросили єпископа почекати. Вони хотіли, щоб і ти там був. Вони знали, з яким нетерпінням ти чекав на вииступ цього року”.

Ян зрадів, що все ще зможе взяти участь у виступі Початкового товариства. Але спочатку йому треба

було одужати. А це тривало довго. Йому довелося залишатися в лікарні ще досить довго. Коли він нарешті прийшов додому, то все ще не міг ні ходити, ні гратися.

допомогла йому підвестися. Ян обережно опустив ногу. Він просунувся вперед. Він стояв на ногах! Це був його перший крок більше, ніж за місяць! Усі заплескали в долоні.

Але його друзі приходили його провідувати. Ян розпитував їх про школу й церкву. І вони запитували у нього, коли він повернеться.

“Не раніше, ніж моя нога одужає, — відповідав Ян. — Я все ще не можу ходити”.

Жовтень минув, настав листопад, і поступово стан здоров’я у Яна покращувався. Одного дня друзі запросили його прийти і разом з ними переглянути фільм. Мама і тато Яна допомогли йому туди дістатися.

“Тобі все ще болять нога?” — запитала у нього подруга Чаїс.

“Так, — відповів Ян. — Але з кожним днем стан покращується”.

“Ти ще не можеш ходити?” — запитала Чаїс.

“Я не знаю”, — сказав Ян.

“Тоді давай перевіримо”, — сказала Чаїс. Вона

“Це означає, що ти зможеш повернутися до церкви!” — сказала Чаїс.

І вона мала рацію! Ще через кілька тижнів нога Яна нарешті перестала боліти. Лікарі зняли з ноги гіпс і замість нього наклали бандаж. Коли настала неділя, прийшов час проведення виступу Початкового товариства.

Під час причасних зборів Ян разом з друзями вийшов до сцени їхньої каплиці. Він стояв струнко і усміхався мамі й тату. Під час виконання пісень він співав так голосно, як тільки міг. Коли настала його черга, він став перед мікрофоном і склав своє свідчення. Ян був вдячний за друзів з Початкового товариства. І він був радий, що, зрештою, зміг взяти участь у виступі Початкового товариства. ●

Хлопчик з цієї історії живе в Домініканській Республіці. Прочитайте наступну статтю, щоб дізнатися про цю країну!